

А чие момче си?

Мамино.

Въ стаята се появи смѣхъ.

А, нима ти те прати?

Е, па, тя ме прати.

Добрѣ, учи се, каза учителката, но азъ се боѣх да не измръзнеши прѣзъ зимата.

Нищо ще ми закърчижтъ обувката, тогава нищо

Отъ този день Стойчо захвана редовно да дохожда въ училището. Ученицитѣ отъ начало му се прѣсмивахъ, като му кръстехъ прѣкори и се подигравахъ съ неговото *лебаде*. Но когато забѣлжихъ, че Стойчо е по-уменъ отъ много свои другари, тогава почнахъ да се отнасяжтъ съ него друго яче.

II.

Наскоро завалѣ снѣгъ. Мразоветѣ стѣгнахъ, но това не плашаше Стойча. Той, както и по-напрѣдъ, дохождаше прѣвъ въ училището. Веднѣжъ стана такава силна виелица, щото на двѣ крачки не можешъ позна човѣка.

Стойчо, остани днесъ да спииш въ училището, — каза учителката, като погледна прѣзъ прозореца на лошото врѣме.

Е, па, да остана, — каза Стойчо. Безъ обичното си „*е, па*“ той никакъ не можаше, за това другаритѣ му почнахъ да го наричатъ *Стойчо-Еппата*.

Въ три часѣтъ всички се разотидохъ по домоветѣ си. Въ училището остана само учителката, Стойчо и стария слуга.

Учителката повика Стойча въ стаята си и го покани да обѣдватъ. Но Стойчо се толкова смути отъ тази покана, щото си закри лицето задъ дългитѣ ржави на лебадето, като отетжаше къмъ вратата.

Та не бой се, ела, сѣдни, — казваше му учителката. Но Стойчо бѣше вече отъ вѣнъ прагътъ. Едвамъ вечерта учителката можа да го прѣдума да вечерятъ наедно. Но въ разговоръ